

NACHTZWART

Kirsten Boie

Vertaald uit het Duits door Elsbeth de Jager

kluitman

Nur 284/W032401

Bisac YAF067000 / YAF052030

© MMXXIV Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXI Tekst: Kirsten Boie

First published by Verlag Friedrich Oetinger GmbH,

Max-Brauer-Allee 34, 22765 Hamburg, Duitsland

Oorspronkelijke titel: *Dunkelnacht*

Nederlandse vertaling en bewerking: Elsbeth de Jager

Omslagontwerp: Studio Jan de Boer

Omslagbeeld: © Spaarnestad, Jacob Molenhuis / Arcangel, Studio Benjamin

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

Bij KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

DEEL 1

DE DAG VAN DE MOORDEN

Penzberg, 27 april 1945, 's avonds

1. SCHORSCH,
MARIE

Laten we zeggen dat het volle maan is. Volle maan eind april.

Het maanlicht kunnen we bij de moorden goed gebruiken. Maar die moorden zijn pas morgennacht. Deze avond schuift er langzaam een wolk voor de bijna volmaakte cirkel.

In de schaduw van het stadhuis zien we twee mensen. Ze staan een paar stappen van elkaar af.

‘Ze zeggen dat de Amerikanen er morgen misschien al zijn!’ zegt het meisje. Aan haar gezicht zie je dat ze de jongen eigenlijk een vraag had willen stellen. De vraag die tussen hen in hangt sinds ze hier bijna tegen elkaar aan zijn gebotst. *Vind je me leuk?* Maar zo iets vraag je niet. Zeker niet als fatsoenlijk Duits meisje. Ze draagt het uniform van de Bund Deutscher Mädel*. De blouse zit een beetje te strak aan de bovenkant. Sinds een paar weken kan ze niet meer verbergen wat daaronder groeit.

‘Ze zijn al heel dichtbij! Volgens mijn vader moeten we de lakens klaarleggen.’

‘De lakens?’ De jongen snapt niet wat ze bedoelt. Hij wil ook liever over iets anders praten. Dat zie je zo.

Nu komt het meisje toch dichterbij hem toe. ‘Witte vlaggen!’ fluistert ze.

Dus daarom staat ze nu zo vlak bij hem. Ze wil niet dat iemand hoort wat ze zegt, want op ondermijning van het militair gezag en vijandige propaganda staat de doodstraf.

‘Mijn vader vindt het niet nodig dat de Amerikanen ons allemaal nog neerknallen.’

Capitulatie? wil de jongen roepen. *Duitsland zal zich nooit overgeven. Penzberg ook niet.* Maar hun gezichten zijn nu zo dicht bij elkaar dat hij het liefst zou willen juichen. Ze vertrouwt hem. Als je er goed over nadent, vertrouwt ze hem zelfs haar leven toe. Daarom zegt hij niets over capitulatie of over Duitsland, maar neemt hij plotseling haar gezicht tussen zijn handen. Misschien is hij een beetje te ruw, maar het is de eerste keer dat hij dit doet.

Hij drukt zijn lippen op de hare. Dat heeft hij laatst in

de bioscoop gezien. Nu zou zij haar mond open moeten doen en dan...

Maar het meisje rukt zich los. Ze doet een stap naar achteren en kijkt hem geschrokken aan. ‘Schorsch!’

De maan is allang achter de wolken verdwenen. De jongen kan niet zien dat ze knalrood wordt.

Ze ziet zijn gezicht ook niet.

Ze zet nog een paar stappen achteruit en blijft dan staan.

Ik heb voor het zeggen wat er met jou gebeurt, Marie! denkt hij uitdagend. Op vijandelijke propaganda staat de doodstraf. Standrechtelijke executie*... dan komt ze er wel achter dat ze hem niet zo kan behandelen. Weglopen terwijl hij haar kust. Wat denkt ze wel!

De jongen schaamt zich diep. Wat moet hij doen als hij haar morgen weer tegenkomt, giechelend en fluisterend met haar vriendinnen?

Hij heeft een belachelijke indruk gemaakt toen hij haar kust. Niet alleen op haar. Hij vindt zichzelf opeens ook een halve idioot. Ze heeft hem van zich afgeduwd. Hem, een vijftienjarige man. Erger had ze hem niet kunnen beledigen.

‘Schorsch!’ Het meisje staat er nog. ‘Ik moet gaan,’ fluistert ze. Dan steekt ze opeens haar hand naar hem uit en trekt hem meteen geschrokken weer terug. ‘Anders worden ze thuis ongerust.’ Ze rent weg.

Hij kijkt haar na en begrijpt er niks van. Voor de winkel van haar ouders draait ze zich om en zwaait nog even voordat ze naar binnen gaat.

De maan komt achter de wolken tevoorschijn.

De jongen weet niet hoe hij thuisgekomen is. Hij heeft nooit geweten dat je zo gelukkig kon zijn.

De wereld lijkt even helemaal volmaakt.

2. DE ACHTERGROND

Maar de wereld is al jaren niet volmaakt. Het is bijna zes jaar geleden dat Duitse troepen Polen binnenvielen en het land binnen enkele dagen veroverden. Ze hebben ook half Frankrijk bezet. En Nederland en Denemarken. Bijna heel Europa eigenlijk. Zelfs Noord-Afrika was een tijdje van hen.

Heil Hitler! Dankzij de Führer heerste Duitsland over

iedereen. De democratische lafaards in al die andere landen waren gewoon bang voor hun Führer. Hij begon ook land in het oosten te veroveren voor de Arische Duitse boeren. Die konden daar dan gaan wonen. Het kon toch niet zo moeilijk zijn om van de Untermenschen* in Rusland te winnen.

Maar dat was een vergissing geweest. Er waren duizenden Duitse soldaten omgekomen. De Russische winters waren ijzig en de honger was vreselijk. Hoewel de Duitse troepen overal hadden geplunderd en de mensen genadeloos hadden afgeperst, bleken de bewoners van het uitgestrekte Rusland taai en onverslaanbaar te zijn.

En omdat de hele wereld tegen Duitsland was, een samenzwering die door de rijke Joden werd betaald en gevoed, gingen de Amerikanen ook meevechten, snoof hij in zichzelf. Vorige zomer waren ze samen met de Engelsen in Normandië geland. Sinds die tijd zat Duitsland klem tussen de Russen in het oosten en de Amerikanen en Tommies* in het westen. De vijand bezat al heilige Duitse grond, maar het Duitse volk zou niet opgeven. Ze zouden vechten tot de laatste man, want dat had de Führer bevolen.

Maar die laatste man was nu vaak niet ouder dan vijftien en niet jonger dan zeventig. Toch verdedigden ze hun land. Ze zouden winnen. *Sieg Heil!*

Trouwens, er werd gezegd dat de Führer over een geheim wapen beschikte... Wat geeft het dan dat de Amerikanen al zo dichtbij zijn dat je hun kanonnen soms kunt horen?

Schorsch is niet bang. Hij wil geloven in de overwinning van Duitsland.

Maar op dit ogenblik denkt hij natuurlijk aan iets heel anders.

Großhadern, 27 april 1945, 's avonds

3. GUSTL

Gustl ligt op zijn veldbed. Overal om hem heen hoort hij hoesten en zuchten, maar vooral gesnurk. De oude mannen snurken zo ontzettend hard dat hij niet kan slapen. Sommige zijn al ouder dan zestig. Alois, die naast hem ligt, beweert zelfs dat hij de zeventig gepasseerd is.

Al deze mannen bij elkaar vormen de Weerwolven*. Laat de vijand maar komen! Hij zal geen seconde rust krijgen. De Weerwolven vallen hem nog achter de frontlinies aan, roeien hem uit en zullen hun vaderland terugveroveren. Zij zijn de laatsten op wie de Führer nog kan rekenen. Terreur en sabotage. Dat is hun taak. Als het nodig is zullen ze ook de golf van verraad door hun landgenoten stoppen. Dan gaan er doden vallen, dat kan niet anders.

‘Haat is ons gebed en wraak onze strijdkreet!’ Deze leuze heeft rijksminister Goebbels hun persoonlijk meegegeven.

Gustl wil bewijzen dat hij een waardige Weerwolf is.

‘Ga alsjeblieft niet, jongen,’ had zijn moeder gesmeekt. ‘Blijf uit de buurt van de Weerwolven.’

Maar hij had, zonder haar aan te kijken, zijn spullen gepakt. Hij liet zich niet tegenhouden. Zijn moeder had hun familie te schande gemaakt. Net als zijn vader trouwens, die nu ergens in de buurt van Stalingrad wordt vermist. Vermist! Waarom kon hij niet gewoon als held sterven?

Gustl had de schande van zijn vader lang moeten verdragen. Zijn vader was een communist geweest en had in het concentratiekamp Dachau gevangengezeten. Dat kon Gustl als soldaat nooit goedmaken.

Gustl schaamde zich al vanaf het moment dat hij lid werd van de Hitlerjugend*. Hij hoorde daar toen nog bij de jongste jongens, bij het Deutsches Jungvolk*. Wat was hij trots toen hij het uniform mocht dragen: het bruine overhemd, de zwarte broek, de riem en de band om zijn mouw.

Hij wilde bewijzen dat hij niet zo was als zijn vader. Daarom was hij een van de ijverigste jongens geweest. Hij werd groepsleider en had alles gedaan wat hij maar kon om de schande van zijn ouders te verdoezelen. Dat

deed hij voor zichzelf. De anderen kon het namelijk niks schelen, want in Penzberg waren er zo veel communisten en sociaaldemocraten. En heel veel kinderen van verraders, zoals hijzelf. Maar zo wilde hij niet zijn en daarom doet hij zo zijn best. Hij moet afrekenen met de schande van zijn ouders.

Gustl gelooft in de Führer, net zoals hij in het Duitse Rijk en in het Arische ras gelooft. Ook is hij overtuigd van de *Endsieg*, de eindoverwinning. Hoewel... dat laatste gelooft hij misschien niet meer helemaal, maar dat geeft niet. Zij zijn er immers: de Weerwolven, het *Freikorps Adolf Hitler*. Alle Weerwolven hebben hetzelfde doel: ze willen achter de vijandelijke linies sabotage plegen. In veroverde gebieden zullen ze in het geheim voor hun Führer vechten. Ook later, als het misschien lijkt alsof alles al verloren is. Dan zal het Rijk weer stralend herrijzen. En hij, Gustl, heeft daaraan meegeholpen. De schuld en de schande van zijn ouders zijn niet meer belangrijk.

Dat is de reden dat hij zich meteen voor de *Groep Hans* heeft aangemeld. Ze zijn met honderd man en Gustl is een van de jongsten. Niemand is jonger dan vijftien en

de oudsten zijn zestig of misschien wel zeventig. Alle mannen daartussenin zijn aan het front of misschien zijn ze al gesneuveld of ze zitten bij de Volkssturm*.

Maar dit zijn de Weerwolven. Dit is de Groep Hans. En ook al denkt iedereen dat alles verloren is, zij vechten door. Gustl hoort bij de Weerwolven en geeft zijn leven voor de Führer, voor de overwinning.

Penzberg, 28 april 1945, 6 uur 's morgens

4. SEBASTIAN REITHOFER, MARIE

‘Zet dat ding zachter,’ sist Maries vader als hij de keuken binnenloopt. Zijn gezicht is rood van het koude water waarmee hij zich net heeft gewassen. Hij loopt nog in zijn hemd. Bretels houden zijn broek omhoog en hij heeft zijn overhemd in zijn handen. ‘Ben je gek geworden, vrouw? Je luistert naar de vijandelijke zender, maar de radio staat zo hard dat de burens het gewoon kunnen horen. De Amerikanen zijn er nog niet, hoor!’

Met een grote stap staat hij bij de *Volksempfänger**, de rijksradio die goedkoop verkrijgbaar was zodat zo veel mogelijk mensen het nieuws konden horen. Snel draait hij aan de volumeknop. Waarom doet zijn vrouw dit?

Normaal was hij degene die naar die zenders luisterde. Je moest toch weten wat er in de wereld gebeurde en de eigen zenders geloofde hij allang niet meer. Daarom luisterde hij 's nachts naar de BBC, maar dan was hij altijd bang dat hij betrapt zou worden. Op luisteren naar zo'n